

DE EGEL

Egels komen in zeer verschillende klimaatsgebieden van bijna heel Europa, Azië en Afrika voor met uitzondering van het hoge noorden en gebergten boven de 1100 m, waar het te koud is. Ook zijn permanent vochtige streken en gebieden zonder struikgewas en schuilmogelijkheden ongeschikt; dit geldt voornamelijk voor de Europese egels, woestijnegels bijvoorbeeld leven op zandduinen.

Er bestaan twee soorten Europese Kortooregels: de Westeuropese egel, die hier in Nederland voorkomt en een bruine buik heeft en de Oosteuropese egel, die een witte buik heeft.

Het meest opvallende aan de egel is wel zijn stekelhuid. Deze stekelhuid, het verdedigingswapen van de egel, maakt ongeveer 35 % van het totaalgewicht uit. Een volgroeide egel is ongeveer 20 cm lang en weegt ongeveer 850 tot 1200 g. Het staartje is ongeveer 1 tot 2 cm lang. Een krachtige spier, die op de grens van stekels en haren in de huid ligt, zorgt ervoor dat het dier zich bliksemsnel in een geduchte stekelbal kan veranderen. Bij de kop splitst de spier zich in vijven, waardoor het dier bij een kleine verstoring de stekels van zijn voorhoofd voor het gezicht kan trekken. De opgezette stekels zijn naaldscherp en bij het volwassen dier voorzien van lichte en donkere banden. Ze staan allemaal dezelfde richting op, alleen bij zeer groot gevaar worden ze kriskras gericht. Dit vergroot de bescherming enorm. De kringspier waarmee de egel zich oprolt, rust op een laag zeer beweeglijk, soepel en goed doorbloed bindweefsel. De egel kan hierdoor ook door zeer smalle openingen kruipen. Een gezonde egel heeft altijd een vochtige neus die vaak een beetje druipt.

Wie egels goed kent, weet dat ze vaak onweerstaanbaar aangetrokken worden door voorwerpen die over het algemeen niet eetbaar zijn, maar blijkbaar zeer aantrekkelijk voor ze ruiken zoals: leer, tabak, motorhelmen, rozemarijn en lavendel. Het inademen van deze geuren gebeurt zeer intensief, met een iets naar boven gebogen neus, hoog opgetrokken bovenlip (flemen) en veel likbewegingen in de lucht.

Daarna houdt de egel de kop horizontaal, kauwt de opgenomen geur- en smaakstoffen met speeksel tot schuim en brengt dit, vaak met de grootste toeren, met de lange beweeglijke tong op de stekels van de rug en nek of op de flankharen aan.

Egels voeden zich met insecten, insectelarven, pissebedden, duizendpoten, nestjongen van muizen, maar ook met regenwormen, huisjes- en naaktslakken. Fruit wordt maar door enkele egels gegeten. Soms vinden mensen een egel in de tuin en geven dit dan melk, hier kan het dier diarree van krijgen en zelfs zo ziek worden dat het sterft. **Geef een egel daarom NOOIT melk.**

Omdat er in de winter geen voedsel meer te vinden is, houden egels een winterslaap waar ze rond mei weer uitkomen.